

EVROPSKI PARLAMENT

2004

2009

Dokument zasedanja

8.2.2007

B6-0046/2007

PREDLOG RESOLUCIJE

k izjavi Evropskega sveta in Komisije

v skladu s členom 103(2) Poslovnika,

ki ga vlaga Francis Wurt, Ilda Figueiredo, in Helmuth Markov

v imenu skupine GUE/NGL

o prispevku k spomladanskemu Evropskemu svetu 2007 o lizbonski strategiji

B6-0046/2007

Resolucija Evropskega parlamenta o prispevku k spomladanskemu Evropskemu svetu 2007 o lizbonski strategiji

Evropski parlament,

- ob upoštevanju sporočila Komisije z dne 12. aprila 2005 o integriranih smernicah za rast in delovna mesta (2005-2008) (KOM(2005)0141),
- ob upoštevanju sporočila Komisije z dne 20. julija 2005 z naslovom "Skupni ukrepi za rast in zaposlovanje: Lizbonski program Skupnosti" (KOM(2005)0330),
- ob upoštevanju 25 nacionalnih programov reform v okviru lizbonske strategije, kot so jih predstavile države članice,
- ob upoštevanju izvajanja Komisijinega lizbonskega programa Skupnosti v letu 2006,
- ob upoštevanju poročila Komisije "Zaposlovanje v Evropi 2006" z dne 6. novembra 2006,
- ob upoštevanju gospodarskih napovedi Komisije z dne 6. novembra 2006 za jesen 2006,
- ob upoštevanju sporočila Komisije z dne 22. novembra 2006 z naslovom "Posodabljanje delovnega prava za soočanje z izzivi 21. stoletja" (KOM(2006)0708),
- ob upoštevanju predlogov Komisije z dne 10. januarja 2007 o energetske politiki in spremembi podnebja,
- ob upoštevanju sklepov predsedstva Evropskega sveta, sprejetih v Lizboni 23. in 24. marca 2000, v Stockholmu 23. in 24. marca 2001, v Barceloni 15. in 16. marca 2002, ter v Bruslju 22. in 23. marca 2005, 15. in 16. decembra 2005 ter 23. in 24. marca 2006,
- ob upoštevanju svojih resolucij z dne 9. marca 2005 in 15. marca 2006 o vmesnem pregledu lizbonske strategije,
- ob upoštevanju člena 103(2) svojega Poslovnika,

1. *Počasna rast, visoka stopnja brezposelnosti, vedno večja revščina in neenakosti – portret EU 7 let po vrhu v Lizboni*

1. ugotavlja z veliko zaskrbljenostjo, da EU od leta 2000 naprej pestijo počasna gospodarska rast in rast zaposlovanja, prenos dobičkov iz višje storilnosti z delavcev na delodajalce, pa tudi vztrajno visoka stopnja brezposelnosti, revščine, socialne izključenosti, nestalnih delovnih mest in razlik v dohodkih; ugotavlja, da je dobiček kot delež BDP na območju eura trenutno blizu najvišji stopnji vsaj v zadnjih 25 letih, medtem ko je delež plač iz desetletja v desetletje nižji;

2. ugotavlja, da je povprečna gospodarska rast v EU-15 iz desetletja v desetletje počasnejša; opozarja, da je od leta 2000 povprečna gospodarska rast v EU znašala 1,4%, kar je manj od 2,6-odstotne rasti v obdobju 1991-2000; ugotavlja, da napovedi kažejo na novo upočasnitev gospodarske rasti po letu 2006, tako da okrevanje ne bi smelo biti samoumevno;
3. ugotavlja, da se je v obdobju 2000-2005 število brezposelnih v EU povečalo za en milijon, vzporedno z velikanskim porastom obsega nestalnega dela, več kot 4,7 milijona delavcev ima pogodbe za določen čas, vsaj še 1,1 milijon pa jih neprostoovoljno dela s krajšim delovnim časom; poudarja, da bo stopnja nezaposlenosti še vedno znašala nesprijemljivih 17 milijonov brezposelnih v EU, tudi če se uresničijo napovedi, ki kažejo na zmanjšanje stopnje nezaposlenosti; ugotavlja, da ima 25 % delovne sile atipične pogodbe (za določen čas, za krajši delovni čas, pogodba brez zagotovitve dela (zero-hour), delo preko agencije, ki posreduje delo, ali pa samozaposlitev), oziroma celo 41 %, če upoštevamo še samozaposlene, kar kaže, kako nestalni so danes delovni pogoji v EU;
4. opozarja, da so se razlike v dohodkih od leta 2000 še povečale, količnik med 20 % najbogatejših in 20 % najrevnejših pa je narasel s 4,5:1 na 4,8:1; opozarja, da je po letu 2000 povprečna realna rast plač v EU padla na 0,7 % z 1,2 %, kolikor je znašala povprečna rast v obdobju 1995-2000; poudarja, da delavci od leta 2000 33 % svojih dobičkov iz višje storilnosti prenašajo k delodajalcem;
5. ugotavlja z globoko zaskrbljenostjo, da je stopnja prebivalstva na pragu revščine za EU-15 narasla s 15 % v letu 2000 na 17 % v letu 2004, kar pomeni skoraj 9 milijonov več revnih v bogatejših državah EU; poudarja, da je v EU okoli 72 milijonov ljudi pod pragom revščine, skoraj polovica njih pa je na robu trajne revščine, z nesprijemljivo visokim deležem revnih otrok in ostarelih;

Posledice neoliberalizma – potreben je prelom s trenutnimi ekonomskimi in monetarnimi politikami

6. poudarja, da je lizbonska strategija, opredeljena na Evropskem svetu marca 2000 z jasno podporo večjih evropskih organizacij delodajalcev UNICE in ERT, v EU glavno orodje za spodbujanje liberalizacije in privatizacije javnih služb in storitev, prožnosti in prilagodljivosti trga dela, omejevanja rasti plač in odpiranja večjega dela storitev socialnega varstva, vključno s pokojninami in zdravstvom, zasebnim interesom; obžaluje, da je tako imenovana oživitve lizbonske strategije leta 2005 še bolj poudarila neoliberalno vsebino in opozarja, da so to vsebino vse države članice prenesle v konkretne nacionalne programe reform, s tem pa ogrozile socialno razsežnost in prezrle gospodarske, družbene in okoljske težave, s katerimi se soočajo različne države članice v EU;
7. poudarja, da so lizbonski program Skupnosti in nacionalni programi reform v okviru prenovljene lizbonske strategije instrumenti, s katerimi se bodo spodbujale in upravičevale iste strukturne reforme v vseh državah članicah, zlasti glede trga dela in socialnega varstva, kar bo imelo resne gospodarske in socialne posledice, ki jih bodo integrirane smernice in pakt stabilnosti in rasti še okrepili; meni, da bodo te reforme ogrozile pravice delavcev, upokojujencev, uporabnikov javnih storitev in potrošnikov;

8. je seznanjen z letnim poročilom Komisije o napredku in obžaluje njeno pristranskost pri glavnih prednostnih nalogah za sprostitev poslovnega potenciala in zasebnih vlaganj, ki jo kaže zlasti z:
 - (i) upravičevanjem nadaljnje privatizacije socialnega varstva, zmanjševanja socialnih ugodnosti in zviševanja zakonske in dejanske upokojitvene starosti,
 - (ii) vztrajanjem pri povečevanju prožnosti trga dela z novim konceptom "prilagodljive varnosti" na enaki ravni z "zaposljivostjo", v skladu s priporočili zelene knjige Komisije o delovnem pravu,
 - (iii) vezavo naložb v raziskave, razvoj in izobraževanje na muhe prostega trga in s tem upravičevanjem pridobitnega izkoriščanja znanja, izobraževanja in raziskav (bolonjski proces),
 - (iv) vztrajanjem pri liberalizaciji energetskih trgov in dajanjem prevelike prednosti dokončanju notranjega trga storitev;
9. poudarja, da je bila lizbonska strategija pri doseganju napovedanih ciljev triodstotne povprečne gospodarske rasti, polne zaposlenosti z ustvaritvijo 20 milijonov novih delovnih mest in globalnih izdatkov za raziskave in razvoj v višini 3 % BDP Skupnosti v precejšnji meri neuspešna; ugotavlja, da po podatkih Komisije povprečna gospodarska rast znaša skoraj polovico ciljne, da je bila od načrtovanega števila delovnih mest ustvarjena približno četrtnina (brez upoštevanja kakovosti ustvarjenih delovnih mest, porasta delovne sile in velikega števila brezposelnih) in da so izdatki za raziskave in razvoj pri manj kot 2 % BDP ostali na enaki ravni kot leta 2000;
10. poudarja, da tekoči proces liberalizacije trgov in privatizacije javnih služb ni obrodil vidnih sadov, kar zadeva cene, kakovost storitev ali zmanjšanje javne porabe; nasprotno ugotavlja, da potrošniške organizacije in organizacije uporabnikov javnih storitev poročajo o povišanju cen, znižanju kakovosti storitev in povečanju stroškov oskrbe; poleg tega ugotavlja, da je liberalizacija prispevala k zmanjšanju števila delovnih mest v prizadetih sektorjih in k ustvarjanju zasebnih monopolov, ki ogrožajo pravice delavcev, uporabnikov javnih storitev in potrošnikov;
11. meni, da sta bili monetarna in davčna politika v EU omejevalni, z glavnim ciljem cenovne stabilnosti in konsolidacije proračuna v skladu s paktom stabilnosti in rasti; poudarja, da je proces nominalnega bližanja tekom priprav na euro in kasneje negativno vplival na gospodarsko rast in rast zaposlovanja, socialno in gospodarsko kohezijo in realno bližanje med državami članicami EU ter na javne naložbe, kar je ogrozilo trenutno šibko gospodarsko okrevanje in boj proti nezaposlenosti;
12. opozarja na globoko zakoreninjen boj in odpor delavcev, potrošnikov in uporabnikov javnih storitev proti trenutnemu procesu liberalizacije in reformam dela in socialnega varstva, ter poziva spomladanski Evropski svet, naj to upošteva in uporabi predloge sindikatov, zvez uporabnikov javnih storitev in organizacij potrošnikov;
13. obžaluje dogovor, sklenjen na Evropskem svetu decembra 2005 o finančni perspektivi za obdobje 2007-2013, zlasti glede omejitev za strukturne sklade (z 0,41 % BND EU na

0,37 %) in za socialne, okoljske, raziskovalne, kulturne in izobraževalne programe; obžaluje, da so se cilji spremenili v skladu s prednostnimi nalogami iz neratificirane "Evropske ustave" na področju konkurence, varnosti in militarizacije, zlasti namenitev vsaj 2/3 zneskov iz kohezijske politike za financiranje lizbonskih ciljev; meni, da je povprečna raven izdatkov 1,045 % BND EU bistveno premalo za reševanje socialnih, gospodarskih in okoljskih izzivov, s katerimi se sooča razširjena EU, in njenih potreb po povezovanju;

14. opozarja na zmanjšanje proračuna EU, kot je bilo že vidno v zadnji finančni perspektivi za obdobje 2000-2006 (Agenda 2000), kjer se zgornja meja za lastna sredstva ohranila kljub pristopu 10 novih članic z dohodki na prebivalca pri približno 40 % te vrednosti na ravni EU; obžaluje, da je proračun za leto 2007 sledil enakemu trendu kot proračuni od leta 1997, in sicer da znižuje višino proračunskih izdatkov EU na približno 1 % BND EU ter pod zgornje mejne vrednosti finančnih perspektiv; opozarja, da je zvezni proračun ZDA približno 18 do 20 % njihovega BND, različni ekonomisti pa kažejo na dvakrat ali celo štirikrat višje vrednosti za proračun EU, če naj opazno prispeva k naložbam in prerazporeditvi v EU;

Nova strategija, nova pot za Evropo – polna zaposlenost, dostojne službe in plače, socialna in gospodarska kohezija ter socialna zaščita za vse

15. meni, da je potreben prelom s sedanjimi politikami EU, če želimo res rešiti težave trajnostne gospodarske rasti, nezaposlenosti, revščine, socialnega izključevanja in razlik (v dohodkih); poudarja, da je potrebna nova strategija za novo evropsko pot, pot polne zaposlenosti, dostojnih služb in plač, socialne in gospodarske kohezije ter socialne zaščite za vse, kar zagotavlja najvišje življenjske standarde; pot, ki upošteva razvojne potrebe vsake države članice, še zlasti manj razvitih, ki spodbuja dejansko bližanje, in ki prispeva k zmanjšanju razvojnih razlik med državami članicami in obstoječih gospodarskih, socialnih in regijskih neskladij;
16. meni, da mora EU na vrh svoje politične liste postaviti vprašanja ustvarjanja bogastva (večja storilnost), prerazporeditve (boj proti razlikam v dohodkih) in izključevanja (boj proti nezaposlenosti); ugotavlja, da je za rešitev vseh teh težav osrednje vprašanje "dela";
17. zato poziva k nadomestitvi lizbonske strategije z "evropsko strategijo za solidarnost in trajnostni razvoj", ki bo temeljila na zgoraj omenjenih načelih in vsebovala nove gospodarske, socialne in okoljske ukrepe, ki bodo spodbujali naložbe v:
 - (i) kakovost dela v vseh pogledih (plače, stabilnost, delovni pogoji in usposabljanje) ter izboljšanje izobraževanja za pridobivanje zelo usposobljene in kvalificirane delovne sile,
 - (ii) osnovno infrastrukturo in infrastrukturo, ki podpira industrijske dejavnosti,
 - (iii) javne storitve za izboljšanje njihove kakovosti,
 - (iv) močno kohezijsko politiko, da bi spodbujali socialno in gospodarsko kohezijo,
 - (v) varstvo okolja in ekološke tehnologije,

- (vi) izboljšanje delovnih, socialnih, okoljskih in varnostnih standardov, ki bodo omogočali usklajevanje z najvišjimi standardi,
 - (vii) socialno gospodarstvo,
 - (viii) socialno zaščito za izkoreninjenje revščine in boj proti socialni izključenosti,
 - (ix) (javne) raziskave in inovacije, da bi bile vsem zagotovljene koristi, ki izhajajo iz tega,
 - (x) promocijo kulture in udeležbe javnosti,
 - (xi) postopno "dematerializacijo" gospodarstva;
18. poudarja, da ta nova strategija za EU potrebuje makroekonomski okvir, ki bo podpiral trajnostni razvoj, krepil okolju prijazno notranje povpraševanje, temelječe na napredni plačni politiki, podpiral polno zaposlovanje s pravicami ter socialno in gospodarsko kohezijo; v zvezi s tem terja denarne in davčne ukrepe, ki bodo podpirali rast in zaposlovanje in ki bodo pripeljali do kombinirane, prožne in usklajene ekspanzivne davčne politike EU in njenih držav članic, na temelju:
- (i) sprostitev denarne politike ECB in njene institucionalne reforme, na podlagi demokratične odgovornosti, političnega nadzora in gospodarskih ter socialnih vidikov, ki se bo odražala v specifičnih ciljeh rasti in zaposlovanja, ki jih je treba uvesti vzporedno s spremembo njenega splošnega cilja stabilnosti cen,
 - (ii) razveljavitve pakta stabilnosti in rasti vzporedno z uvedbo pakta zaposlovanja in rasti, ki bo spodbujal javne naložbe, povečal njihovo učinkovitost in določil konkretna gospodarska, socialna in okoljska merila, prirejena specifičnim potrebam vsake države članice, zlasti pa se bo osredotočil na zmanjšanje brezposelnosti,
 - (iii) skladne evropske naložbene strategije z uvedbo "naložbenega programa EU za trajnostni razvoj in zaposlovanje", ki bo znašal vsaj 1 % BDP EU in ki naj bi dopolnil podobna prizadevanja držav članic na področju javnih naložb; poudarja, da mora finančna perspektiva za obdobje 2007-2013 voditi k dejanskemu porastu proračuna EU, da bi lahko prispevali k temu programu, ter poziva k njeni reviziji,
 - (iv) uvedbe sklada za finančna nadomestila v območju eura za odzivanje na asimetrične gospodarske krize;
19. poziva k novemu programu socialne politike z naslednjimi cilji:
- (i) razvoj vključujoče in kohezivne družbe, kar predpostavlja ukrepe za spodbujanje stalne zaposlitve in spoštovanje pravic delavcev,
 - (ii) spodbujanje družbe, ki temelji na enakosti spolov in boju proti vsem oblikam diskriminacije,
 - (iii) porazdelitev ustvarjenega bogastva, da bi povečali blaginjo vseh, kar predpostavlja javne in splošne sisteme socialnega varstva ter splošen dostop do kakovostnih

javnih storitev, vključno z zdravstvom, izobraževanjem in stanovanji,

- (iv) socialna politika, ki upošteva vse skupine,
 - (v) participativna demokracija kot sestavni del različnih socialnih politik in politik zaposlovanja;
20. poziva k novemu programu okoljske politike z naslednjimi cilji:
- (i) ločevanje gospodarske rasti od vzporedne rasti porabe energije, naravnih virov in surovin, vzporedno z njenim zmanjšanjem,
 - (ii) podpora regulativnih okvirov in nadzornih sistemov držav članic za preprečevanje gospodarskih okoljskih eksternalij, zlasti onesnaževanja in emisij toplogrednih plinov,
 - (iii) podpora naložb, ki spodbujajo zmanjšanje nastajanja odpadkov, ponovno uporabo in recikliranje surovin, pa tudi zmanjšanje nastajanja in ravnanje z nevarnimi industrijskimi in strupenimi odpadki,
 - (iv) spodbujanje uporabe čistejših in varnejših prometnih sistemov, skupaj z naložbami v kakovosten javni prevoz,
 - (iv) naložbe v okoljske tehnologije, okoljske inovacije in okoljsko učinkovitost;

Nova strategija za boljše plače, zmanjšanje razlik v dohodkih in izkoreninjenje revščine

21. poudarja pomen progresivne politike plač za pospeševanje notranjega povpraševanja, izboljšanje socialnega vključevanja in boj proti razlikam v plačah; obžaluje, da politika EU gleda na plače kot na strošek in ne del nacionalnega dohodka, ki bi prek porabe lahko podprla rast gospodarstva in zaposlovanja; v zvezi s tem obžaluje dejstvo, da zmernost plač še naprej ostaja eden od ciljev integriranih smernic v skladu s stabilnostjo inflacije in ciljnih cen Evropske centralne banke;
22. meni, da so zakonsko določene minimalne plače nujno sredstvo politike prerazporeditve dohodka, zagotavljajo minimalni prag za plače in dohodke ter pomagajo pri boju proti neenakosti plač in dohodkov, „socialno ogroženim zaposlenim“ in revščini; poziva vse države članice EU k trdni zavezi, da bodo izvrševale zakonsko določene minimalne plače; poziva k usklajenemu povečanju količine zakonsko določene minimalne plače v vsaki državi članici;
23. je zaskrbljen zaradi velikega števila delavcev, ki so kljub prejemanju plače še vedno pod pragom revščine; poziva k zavezi EU za izkoreninjenje tako imenovanih „socialno ogroženih zaposlenih“ do leta 2010;
24. opaža visoko raven neenakosti v dohodkih v EU in poudarja njeno povezavo z visoko ravni neenakosti v plačah; poziva, da se EU zaveže, da bo do leta 2010 prepolovila razlike v dohodkih, kot jih kažeta strukturna kazalnika S80/S20 in S90/10, ter poziva spomladanski Evropski svet, naj si postavi ta cilj;

25. ugotavlja, da je raven revščine v EU visoka in da jo je treba izkoreniniti; poziva, da se EU zaveže, da bo prepolovila delež oseb, ki jim grozi revščina, in izkoreninila revščino otrok do 2010; obžaluje, da v nedavnih spomladanskih poročilih Komisije, sklepih spomladanskega Evropskega sveta in nacionalnih programih reform socialna vključenost ni prednostna naloga; poziva, da se med strukturne kazalnike vključi delež oseb, ki jim grozi revščina, na osnovi 79 % srednje vrednosti dohodka;
26. ugotavlja, da bi se bilo proti denarni revščini mogoče boriti z instrumenti, kot so socialni minimalni dohodek, ki bi jih izplačevale države članice, in poudarja, da bi, če bi bil določen na ravni praga revščine, to izkoreninilo denarno revščino; poziva Komisijo, naj predstavi posebno sporočilo o revščini, sredstva za boj proti njej in način, kako bi proračun EU lahko dopolnil ukrepe na ravni držav članic;

Nova strategija za polno zaposlenosti, kakovost dela in zaščito delovnih mest

27. meni, da bi morale biti v ospredju vseh politik EU prizadevanje za usmerjenost na zaposlitev in da bi ta moral biti tudi temeljni cilj ekonomske in monetarne politike; poudarja, da delo ni samo vir dohodka, temveč temeljni vidik socialnega vključevanja na vsa področja družbe, pa tudi sestavina osebnega razvoja; ugotavlja, da je bil leta 2005 delež brezposelnih v EU-15 65,2 %, v EU pa 63,8%, kar je daleč od cilja lizbonske strategije, ki je 70 % leta 2010; poziva, da se EU zaveže, da bo ta cilj dosegla, in poziva, da naslednji spomladanski Svet poveča cilj 70 % zaposlenosti za 5 odstotnih točk; poudarja, da povečanje zaposlenosti ne vodi nujno v zmanjšanje brezposelnosti, zato meni, da bi morale biti usmerjenost na brezposelnost tudi prednostna naloga EU, ter jo poziva, naj do leta 2010 zmanjša povprečni delež nezaposlenih EU za 4 odstotne točke;
28. zavrača nov koncept „prožne varnosti“, ki ga je uvedla Komisija kot del strategije, povezane z lizbonsko strategijo in zeleno knjigo o reformi delovnega prava. Ta koncept je opredeljen kot kombinacija dovolj prilagodljivih pogodb o delu s politikami trga delovne sile, ki podpirajo menjave delovnih mest, to je prilagoditev dela (in plače) poslovnemu ciklusu, pri čemer javne službe za zaposlovanje držav članic prevzamejo stroške recikliranja in menjave dela; meni, da lahko ta koncept vzporedno s konceptom „zaposljivosti“ odgovornost za pridobitev zaposlitve preloži na delavca; poudarja, da oba koncepta spodbujata deregulacijo dela in liberalizacijo odpuščanja, s čimer ogrožata socialno kohezijo in kakovost dela; opozarja, da je za to strategijo tudi namera, da se pregledajo sheme dajatev za brezposelnost v smislu zmanjševanja nadomestil za brezposelnost in trajanja upravičenosti do njih;
29. poudarja, da so spodbujanje prilagodljivega trga delovne sile in nestalne oblike zaposlitve v protislovju s potrebo po spodbujanju kakovosti dela v vseh pogledih; ugotavlja, da je reformam trga dela sledil upad rasti produktivnosti; poziva Komisijo, naj pripravi sporočilo o povezavi med kakovostjo dela in produktivnostjo;
30. obžaluje, da se večina nacionalnih programov reform osredotoča le na zagotavljanje novih delovnih mest, pri čemer pa zanemarja drugo plat medalje – njihovo kakovost; poudarja, da spodbujanje kakovosti vseh vidikov dela v letnem poročilu o napredku ali v nacionalnih programih reform ni bilo primerno obravnavano, in meni, da bi morale to biti prednostna naloga EU, saj je tesno povezano s kakovostjo življenja, socialno vključenostjo in produktivnostjo; poziva Komisijo, naj vzpostavi poseben program

Skupnosti, ki bo dopolnil nacionalne ukrepe za spodbujanje kakovosti dela in izmenjavo najboljših praks, z ustreznimi finančnimi sredstvi;

31. poziva Evropski svet, naj na spomladanskem zasedanju oblikuje cilj, da bo polovica zaposlenih v EU s pogodbo za določen čas do leta 2010 imela pogodbo za nedoločen čas, in naj ustvari posebno shemo spodbud za povečanje stabilnosti delovnih mest, ki bo dopolnjena s proračunom EU; poziva EU in države članice, naj prek politik trga dela razvijejo ukrepe za ustvarjanje priložnosti za zaposlitev s polnim delovnim časom za delavce, ki si niso sami izbrali krajšega delovnega časa; poziva, da se EU zaveže, da bo zmanjšala neprostoVOLjno delo s krajšim delovnim časom;
32. poudarja, da od dejavnih politik trga dela edino usposabljanje pomembno vpliva na skupne rezultate na trgu dela; poudarja, da je potrebno, da ESS še naprej daje glavno prednost usposabljanju, prilagojenemu posebnim potrebam vsake države članice, pa tudi svojo zaskrbljenost, da bo namenjanje sredstev iz strukturnih skladov lizbonski strategiji denar za usposabljanje preusmerilo v druge dejavne politike trga dela; vztraja, da je delež delavcev v usposabljanju še vedno prenizek in da zasebna podjetja niso dovolj prispevala k spodbujanju usposabljanja; poziva delodajalce, naj usposabljanju dajo glavno prednost in ustvarijo pogoje za usposabljanje na delovnem mestu; meni, da bi morale ure usposabljanja šteti kot delovni čas;
33. poudarja, da je izboljšanje delovnih pogojev bistveni del zagotavljanja kakovostnega dela; je resno zaskrbljen zaradi prožnega delovnega časa, s katerim se delovna sila prilagodi proizvodnemu ciklu, in zaradi učinkov, ki jih imajo sheme, kot so vitka proizvodnja in pospeševanje tempa dela, na zdravje delavcev in nesreče pri delu; meni, da bo predlog Komisije o reviziji direktive o delovnem času, če bo sprejet, poslabšal sedanje razmere; poziva Komisijo, naj pripravi sporočilo o vplivu sedanjih predlogov EU v zvezi z delom na zdravje delavcev;
34. poziva, da se EU odločno zavzame za skrajšanje delovnega časa brez znižanja plač, s čimer bo ustvarila nova delovna mesta in povečala produktivnost; zato poziva Komisijo, da umakne predlog o reviziji direktive o delovnem času; poziva države članice, naj uskladijo prizadevanja za postopno skrajšanje delovnega časa do leta 2010 in poudarja, da je kratkoročni cilj 35-urni delovni teden; meni, da bi skrajšanje delovnega časa brez znižanja plač moralo biti samo po sebi cilj in merilo družbene blaginje;
35. meni, da revizija delovnega prava v teku, neobičajne pogodbe o delu, mobilnost kapitala in velika brezposelnost spodkopavajo moč sindikatov; poudarja, kako pomembno je zagotoviti močne sindikate in njihove pravice kot nujno potreben proces za uravnoteženje neenakega odnosa med kapitalom in delom ter v ekonomskih in monetarnih politikah podpreti katerikoli cilj, usmerjen k zaposlovanju;

Nova strategija za solidarnost in izboljšana socialna država

36. poudarja, da si mora za oblikovanje širše koalicije, naklonjene spremembam, lizbonska strategija prizadevati za boljše, ne pa šibkejše sisteme socialnega varstva (ob zagotavljanju socialnega varstva v primeru bolezni, upokojitve, brezposelnosti in drugih oblik socialnih potreb), in ne sme izvajati pritiskov za zniževanje socialnih standardov; meni, da bi to moralo biti trdna zaveza k solidarnosti v EU;

37. poudarja, da bi moral biti temelj socialne države javni in ustrezno financiran sistem socialne varnosti, ki bi pokrival življenjska tveganja in tveganja pri delu, z javnim pokojninskim sistemom, ki bi temeljil na sprotne vplačevanju in zagotavljal socialno varnost in solidarnost znotraj generacij in med generacijami; je močno zaskrbljen, ker so glavne smernice druge generacije nacionalnih strateških programov za trajnostne pokojnine v prid privatizaciji socialnega skrbstva, zviševanju upokojitvene starosti in zniževanju ravni prejemkov;
38. meni, da je pritisk, ki ga Komisija in Svet v okviru lizbonske strategije izvajata za nadaljnjo razgradnjo oz. privatizacijo javnega pokojninskega sistema in zvišanje zakonske in dejanske upokojitvene starosti, neupravičen; zavrača vsak poskus zviševanja zakonske upokojitvene starosti; zavrača mit o neizbežnem zlomu pokojninskih sistemov in meni, da bi se morebitne težave lahko pojavile pri kateri koli kapitalizaciji oziroma sistemu zasebnih računov socialnega zavarovanja, ki jih bo še poslabšalo povečano finančno tveganje zaradi nestanovitnosti finančnih trgov, saj so razlog zanjo gospodarski in zaposlitveni pritiski;
39. poudarja, da je trajnostni sistem socialne varnosti najlažje zagotoviti z doseganjem polne zaposlenosti s pravicami, napredno politiko plač, popolno integracijo/legalizacijo delavcev migrantov, enakopravnejšo porazdelitvijo dohodkov, zadostno rastjo produktivnosti in usklajenim bojem proti delu na črno; meni, da je treba zagotoviti in povečati prispevke delodajalcev za socialno varnost; poudarja, da je treba poiskati nove instrumente za financiranje javnih sistemov socialnega varstva, na primer obdavčitev finančnih transakcij na kapitalskih trgih;
40. poudarja, da bi bilo treba sredstva za financiranje socialne varnosti posodobiti ob upoštevanju razvoja tehnologije in prispevka kapitalsko intenzivnega poslovanja k nacionalnemu dohodku; meni, da so delovno intenzivna podjetja oškodovana zaradi sistemov prispevkov za socialno varnost, ki se obračunavajo samo na osnovi plač; meni, da bi dopolnilni vir, osnovan na dodani vrednosti podjetja, lahko pomagal zagotoviti bolj pravično obdavčitev in sistemu socialne varnosti zagotovil nova finančna sredstva;
41. poudarja, da so potrebni ukrepi za doseganje enakopravnosti moških in žensk (npr. enaka plača, starševski dopust, dostop do kakovostne zaposlitve), in za ustvarjanje boljših pogojev za uskladitev dela in zasebnega življenja; ugotavlja, da je potrebna nova in izboljšana izobraževalna in družbena infrastruktura tako za mlade kot za starejše, vključno s povečanjem in izboljšanjem možnosti za učenje, cenovno ugodnim otroškim varstvom, zdravstveno nego in nego starejših; opozarja države članice, da so se na barcelonskem vrhu leta 2002 zavezale, da bodo do leta 2010 omogočile dnevno otroško varstvo več kot 33 % otrok, mlajših od treh let, in 90 % otrok, starih od treh let do šoloobvezne starosti, ter poziva, da se zaveza v celoti izvaja in nadgradi;
42. vztraja, da so potrebni ukrepi za boj proti diskriminaciji, zlasti z novimi zakonodajnimi pobudami na področju pravic žensk, priseljencev in invalidnih oseb, ter poudarja, da je treba okrepiti povezavo z ESS, da se za te ukrepe zagotovi potrebna sredstva, in resnično sodelovanje nacionalnih parlamentov, nevladnih organizacij, ki so na omenjenih področjih dejavne, ter partnerjev na trgu dela.

43. se sklicuje na strategijo Komisije za ustvarjanje novih delovnih mest, zlasti s spodbujanjem lokalnih storitev s sedežem v skupnosti, javnih, socialnih, osebnih in kulturnih storitev ter poklicev na področju varstva okolja; je zelo zaskrbljen, ker bi ta strategija utegnila biti izrabljena za ustvarjanje slabo plačanih podzaposlitev in „mini-zaposlitev“ za prikrivanje nezaposlenosti; meni, da bi se morala ta strategija osredotočiti na kakovost in stabilnost ustvarjenih delovnih mest, da to ne bi pripeljalo do ustvarjanja „mini-zaposlitev“;
44. meni, da bi morale politike priseljevanja podpirati uspešno gospodarsko in socialno vključevanje migrantov, kar lahko prispeva k vzdržnosti sistema socialne varnosti; meni, da je uspeh politike zakonitega priseljevanja odvisen tudi od izvajanja celovite in proaktivne strategije za doseganje popolne integracije, ki bi obsegala vrsto družbenih, gospodarskih in državljskih ukrepov;

Nova strategija za okrepljene javne storitve in zakonsko urejene kapitalske trge

45. odklanja strategijo deregulacije, privatizacije in liberalizacije, ki jo na ravni EU spodbujata Komisija in Svet; meni, da bi se morala nova strategija osredotočiti na več javnih storitev, ki bi bile boljše, na krepitev vloge države pri zakonskem urejanju trga, udeležbi in posredovanju na njem ter na boljši regulativni okvir, zlasti na kapitalskih trgih;
46. priznava pomen javnih storitev in njihove dostopnosti za spodbujanje socialne, ekonomske in ozemeljske kohezije v EU; odločno oporeka predsodkom proti državi kot ponudniku storitev splošnega interesa in poziva, naj z javnimi dobrinami upravlja javni sektor; obžaluje obširno uporabo javno-zasebnih partnerstev in njihovega spodbujanja na ravni EU, zlasti v zvezi s strukturnimi skladi; poudarja, da se ta partnerstva uporabljajo kot krinka za privatizacijo in spodkopavajo zagotavljanje javnih storitev;
47. obžaluje sprejetje direktive o storitvah, ki zadeva liberalizacijo storitev v EU, ter svari pred posledicami njenega izvajanja; priznava pomen storitvenega sektorja za gospodarsko rast in ustvarjanje delovnih mest, vendar meni, da liberalizacija storitev povečuje deregulacijo dela in socialni in okoljski damping ter ogroža javne storitve, delovna mesta ter socialne pravice in pravice potrošnikov; poudarja, da vlade izgubljajo regulativno in nadzorno vlogo pri zagotavljanju storitev tujih podjetij na svojem ozemlju, s čimer prispevajo k nadaljnji deregulaciji trga; zavrača umetno ločitev gospodarskih in negospodarskih storitev splošnega interesa in poudarja, da je to način, kako vključiti javne storitve v obseg direktive;
48. vztraja, da bi bilo treba nemudoma ustaviti sedanjo liberalizacijo javnih storitev in javnih podjetij; poziva Komisijo, naj izvede podrobno študijo o dosedanjih vplivih liberalizacije na cene, kakovost storitev in delovna mesta;
49. meni, da so trenutne ocene stroškovne učinkovitosti ali ocene konkurenčnosti, predlagane s pobudo za „boljšo zakonodajo“, pristranske in v prid poslovnim interesom, njihov glavni cilj pa je umik vsakega dela zakonodaje, ki ogroža konkurenčnost ali poslovno donosnost ter spodbuja deregulacijo; meni, da presoja vplivov ne bi smela postavljati pod vprašaj začetnih ciljev predlagane ali uveljavljene zakonodaje, zlasti na področju varstva delavcev, socialnih in okoljskih pravic ter pravic potrošnikov;

50. vztraja, da je treba ustvariti regulativni okvir na ravni EU, da se kaznuje selitve podjetij znotraj in zunaj EU; meni, da bi bilo treba javno pomoč podjetjem na nacionalni ravni in na ravni EU povezati z njihovimi prevzemi dolgoročnih obveznosti glede regionalnega razvoja in zaposlovanja ter da ne bi smela biti dodeljena pomoč, če bi bila lahko uporabljena za spodbujanje selitev podjetij; poziva h krepitvi vloge predstavnikov delavcev v izvršilnih odborih podjetij in pri odločitvah strukturnega upravljanja;
51. poudarja povečano tveganje finančne krize zaradi deregulacije kapitalskih trgov in povečanja nestanovitnosti na teh trgih po vsem svetu, s povečanjem „igralniških“ dejavnosti, ki trajno ogrožajo resnično ekonomijo; zavrača deregulacijo, predvideno v akcijskem načrtu za finančne storitve, ki je vključen v lizbonsko strategijo;
52. poudarja, da bi uvedba majhnega davka na promet za vsako finančno transakcijo (delnice, obveznice, valute in izvedeni finančni instrumenti) v duhu Tobinovega predloga za devizne trge kaznovala kratkoročne nakupe ter zmanjšala špekulacije in nestanovitnost finančnih trgov; meni, da bodo s tem predlogom vlade dobile sredstvo za neposredne posege na finančne trge; poudarja, da bi to lahko omogočilo dodatno financiranje za boj proti zniževanju davčne osnove in lajšanje davčne obremenitve za delo; opozarja, da bi nalaganje 0,5 % davka za finančne transakcije, z različnimi ravnmi glede tveganja finančnega instrumenta, lahko zagotovilo letni znesek v višini proračuna EU; poziva države članice k uskladitvi prizadevanj za uvedbo tovrstnega davka;
53. poziva k oblikovanju boljšega in strožjega regulativnega okvira za banke in druge finančne ustanove; upošteva pomembnost instrumentov „držanja denarja“ in kapitalske ustreznosti, pri katerih velja, da finančne ustanove obdržijo del svojih posojil in naložb v gotovini; meni, da bi bilo mogoče to vrsto instrumenta uporabiti za poseg v posojilno politiko bank, zlasti tako, da bi se dovolila uporaba takega „držanja denarja“ po znižanih obrestnih merah za mikroposojila, financiranje mikropodjetij in malih podjetij ter socialnih projektov, na primer socialnih stanovanj;
54. opaža problem utaje davkov in zniževanja davčne osnove ter njihovih posledic na izgube dobičkov in proračunske izgube na nacionalni ravni; poziva države članice, da se trdno zavežejo, da bodo odpravili davčne raje in eksteritorialne dejavnosti znotraj EU do leta 2010 ter poziva Svet, Komisijo in države članice, da se resno zavzamejo za odpravo davčnih rajev in eksteritorialnih dejavnosti po vsem svetu;

Nova strategija naložb v raziskave, izobraževanje in inovacije v korist vseh

55. meni, da mora biti ekspanzivna makroekonomska politika naravnana na vzpodbujanje ekološke inovativnosti ter raziskav in razvoja, da bi tako oblikovali celovito politiko trajnostnega razvoja ter prispevali k ustvarjanju premoženja in delovnih mest; poudarja pomen javnega financiranja temeljnih in uporabnih raziskav v ta namen; meni, da bo trajnosten razvoj mogoč samo, če bo povečano povpraševanje in gospodarsko rast spremljalo občutno zmanjšanje porabe energije, naravnih virov in surovin;
56. zavrača pridobitno izkoriščanje znanja, izobrazbe in raziskav ter je zaskrbljen zaradi poudarka, ki ga temu posvečata Komisija in Svet; svari pred nevarnostjo, da bodo luč dneva ugledale le tiste uporabne raziskave, ki so tržno zanimive in obetajo največje zasluge;

57. meni, da morajo biti naložbe v raziskave in razvoj usmerjene k izboljšanju kakovosti življenja in spodbujanju trajnostnega razvoja ter da se mora sedmi okvirni raziskovalni program (2007-2013) osredotočiti na družbene vede, informacijsko družbo (vključno s programsko opremo, temelječo na brezplačni odprti kodi), preventivno in javno zdravstveno varstvo, varnost hrane, nadzor nad kemikalijami, ekološke tehnologije in dejavnosti, povezane s trajnostnim razvojem, na primer obnovljivi viri energije in okolju prijazno kmetijstvo, kot je ekološko kmetovanje; obžaluje, da gredo prednostne naloge sedmega okvirnega raziskovalnega programa v drugo smer in obžaluje, da je Evropski svet decembra 2005 zmanjšal sredstva za to področje;
58. poziva države članice, naj podvojijo prizadevanja za politiko, ki bi spodbujala inovacije ter raziskave in razvoj v srednje velikih podjetjih, pa tudi v 20 milijonih evropskih malih podjetjih, ki največ prispevajo h gospodarski rasti in ustvarjanju novih delovnih mest v Evropski uniji; meni, da je večja dostopnost sedmega okvirnega raziskovalnega programa za mala in srednje velika podjetja ključnega pomena za okrepitev njihove zmožnosti ustvarjanja delovnih mest;
59. poudarja, da je zviševanje splošne ravni izobrazbe in usposobljenosti prebivalstva pomembno za spodbujanje inovativnosti ter raziskovalnega in razvojnega dela, ter meni, da so večje naložbe v vse stopnje izobraževanja in v usposabljanje ključnega pomena za doseganje teh ciljev; meni, da je treba izboljšati kakovost sistemov izobraževanja in usposabljanja na različnih stopnjah v življenju ter poskrbeti, da bo visokošolsko izobraževanje dostopno vsem;
60. vabi države članice, da se osredotočijo najprej in predvsem na problem osipa v osnovnih in srednjih šolah; meni, da je stopnja osipa v šolah EU, kjer približno vsak peti učenec pusti šolo, nesprejemljivo visoka; poziva spomladanski Evropski svet, da okrepi svoje prejšnje obveze za prepolovitev te številke do leta 2010; je zaskrbljen, ker meni, da bodo predlogi Komisije za naslednji spomladanski Evropski svet, katerih je specifični cilj je iskanje zaposlitev za mlade, ki so pustili šolo, spodbujali rast stopnje osipa v šolah, namesto, da bi jo zniževali;

Nova strategija za skladno energetska politiko – zmanjšanje porabe, povečanje učinkovitosti in naložb v obnovljive vire energije

61. meni, da sta energija in oskrba z njo bistvenega pomena za gospodarski razvoj in dobrobit prebivalstva; poudarja, da je energija javno dobro in njeno zagotavljanje javna storitev; obžaluje, da večina nacionalnih reformnih programov ter letno poročilo o napredku daje prednost prizadevanjem za liberalizacijo energetskih trgov do leta 2007, kot so se v Svetu dogovorile države članice; opozarja, da liberalizacija lahko povzroči dvigovanje cen in ogrozi zagotavljanje javne storitve;
62. meni, da bi si morale države članice in EU pogumno prizadevati, da prekinejo svojo odvisnost od fosilnih goriv ter da obrnejo sedanji netrajnostni trend; opozarja, da je bil v letu 2004 dosežen vrh svetovnega pridobivanja nafte; poudarja, da mora biti ekološka in družbena vzdržnost osrednja točka v programih javnih naložb EU in držav članic; ugotavlja, da bi bilo treba naložbe usmerjati v spodbujanje rabe obnovljivih virov energije ter ločiti gospodarsko rast od rasti energije, izboljšati energetska učinkovitost in z zmanjšanjem splošne ravni porabe energije spodbujati varčevanje z energijo, ter poziva

spomladanski Evropski svet, naj na tem področju sprejme konkretne ukrepe;

63. zato poudarja, da bi morala Evropska unija vložiti precejšnja sredstva v doseganje največjega potenciala varčevanja z energijo, pri čemer bi hkrati ustvarili delovna mesta v sektorjih, ki bi bili v najkrajšem času zmožni prihraniti največ, še posebej v gradbenem sektorju, ki porabi več kot 40 % vse energije v EU; ugotavlja, da bi moral spremenjen pristop k uporabi energije voditi k približno 20 % zmanjšanju trenutne energetske porabe v EU;
64. se zaveda, da skladne energetske politike in dolgoročne zanesljive oskrbe z energijo ni mogoče zagotoviti brez hitrega prehoda k obnovljivim virom energije in poziva k večjim prizadevanjem za polno uresničevanje zastavljenih ciljev v zvezi z elektriko, pridobljeno iz obnovljivih virov, biogorivi in energetske učinkovitostjo; obžaluje pomanjkanje ambicij v predlogih Komisije z dne 10. januarja 2007 ter države članice in Komisijo poziva, naj določijo spodbude in vlagajo v obnovljive vire energije ter s tem izpolnijo in presežejo zastavljene cilje glede deleža obnovljivih virov energije; zato z globoko zaskrbljenostjo ugotavlja, da je delež obnovljivih virov energije v skupni bruto porabi energije na isti ravni kot v letu 2000; meni, da bi morali biti obnovljivi viri energije ena izmed glavnih prednostnih nalog Sedmega okvirnega programa Skupnosti za raziskave;
65. meni, da boj proti podnebnim spremembam ustvarja gospodarske in družbene priložnosti, ki lahko pripomorejo h krepitvi strategije trajnostnega razvoja; opozarja na potrebo po pravno zavezujočih ciljih v zvezi z zmanjšanjem toplogrednih plinov; poziva Komisijo in države članice, naj pri pogovorih z mednarodnimi partnerji, zlasti z Združenimi državami, poudarijo potrebo po zaščiti podnebja;
66. poudarja, da v okviru trajnostnega razvoja že obstajajo možnosti za alternative ter soodvisnost med energijo, okoljem in kmetijstvom, ki so v prid državljanov in kakovosti njihovega življenja, kot tudi v prid udeleženih gospodarskih sektorjev; kljub temu meni, da je treba vzpostaviti primerno ravnovesje med posevki za prehrabne namene in tistimi, ki služijo proizvodnji energije, da ne bosta ogroženi neodvisnost in varnost hrane;

*

* *

67. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Svetu, Komisiji in nacionalnim parlamentom.